

TAMARA IRELAND STONE
timpul îndrăgostiților

Traducere din limba engleză de
CARMEN ION

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA GVINDA

Tamara Ireland Stone, *Time after Time*

Copyright © 2013 by Tamara Ireland Stone
All rights reserved.

Imaginea copertei:

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN: 978-606-8623-63-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STONE, TAMARA IRELAND

Timpul îndrăgostiților / Tamara Ireland Stone ;
trad.: Carmen Ion. - București : Corint Books, 2015

ISBN 978-606-8623-63-4

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LIBRIS

*Lui Aidan și Lauren, frați și cei mai buni prieteni.
Cu toată dragostea mea.*

Timpul va lămuri totul.

Jane Austen

San Francisco, California

Nimic nu s-a schimbat. Trei luni am lipsit de acasă și m-am întors de alte trei și totul e exact așa cum l-am lăsat.

— Mergeți la petrecerea lui Megan de săptămâna viitoare? întrebă Sam.

Fac ochii roată. Toată lumea dă din cap în semn de încuviințare. Sigur că se duc. Vara e pe sfârșite și părinții lui Megan sunt plini de bani și mereu plecați, combinație care oferă oportunități copioase pentru băut și agățat.

— Tu ce-ai de gând? zice Sam, arătând cu bărbia ridicată spre mine. Te bagi, Coop?

— Nu pot, răspund eu și îmi feresc privirea. N-o să fiu aici.

Îmi arunc capul pe spate și sorb din doza de Gatorade. De o oră ne dăm toți opt cu skate-urile în Lafayette Park și-mi simt gâtul uscat.

— Iar pleci? Bagă mâna și se servește cu un pumn de chipsuri Doritos, pe urmă întinde punga și celorlalți. Ai ratat și ultima ei petrecere, care a fost de milioane.

Toată lumea dă din nou din cap. Ryan îl imită pe Sam și repetă „de milioane.”

Mă uit în altă parte și ridic din umeri.

— Îmi pare rău, dar i-am promis mamei că mă duc s-o văd pe bunica înainte să înceapă școala.

Mă simt un pic vinovat că torn toate minciunile astea: oricum, chiar dacă n-aș pleca din oraș, probabil că nu m-aș duce la petrecerea lui Megan, iar mama habar n-are de intenția mea de a o vizita pe bunica.

Sam își drege glasul și se uită în jur la ceilalți.

— Unde sunt chipsurile?

Drew își ia o porție zdravănă și punga circulă apoi din mână în mână până se întoarce la Sam.

— Ești sigur că n-ai alt motiv ca să pleci din oraș? mă întreabă el.

Ronțăitul încetează și toți se răsucesc și se uită la noi, așteptându-mi răspunsul.

Mă reazem de skateboard.

— Ce fel de motiv?

Inima îmi bate tare în piept, dar mă forțez să rămân nemșcat. Să par cool și netulburat. Împing imaginea Annei într-un cotlon al minții, în speranța că asta mă va ajuta să par mai convingător.

Sam zâmbește din colțul gurii. Îi simt pe ceilalți cum se mișcă în jurul nostru. Dintr-odată, Sam bagă mâna în punga cu Doritos, ia un chips și îl azvârle în direcția mea. Mă feresc și chipsul zboară pe lângă capul meu.

— Glumeam și eu, zice Sam și toate lumea izbucnește în râs și reia ronțăitul.

Ryan își scoate telefonul din buzunar și se uită pe ecran.

— Pauza s-a terminat.

Se apleacă, își ia boardul în brațe și pornește spre zona plată de ciment înconjurată de indicatoare cu INTERZIS ACCESUL CU SKATEBOARDURILE. Are dreptate. Probabil că nu avem mai mult de zece minute până ce unul dintre vecini o să sune la poliție.

O iau cu toții din loc, dar Sam și cu mine rămânem în urmă. Îi întind punga cu chipsuri și în clipa când dă să o apuce, las capul pe spate și îmi azvârl pe gât restul firimiturilor.

— Poftim, îi spun, întinzându-i punga.

— Ești de groază, zice el, însă zâmbește în timp ce ia punga goală din mâna mea și o îndeasă în rucsac. Mă măsoară din priviri, îl văd cu coada ochiului, după care clatină tare din cap și se uită în lături. Hm, spune el pe un ton voit lejer, Lindsey și cu mine ne-am întâlnit cu ea aseară, la film.

— Cu ea? Îmi șterg cu mâneca grăsimea și resturile de chipsuri de pe buze. Care ea?

Mă privește de parcă nu i-ar veni să-și creadă urechilor.

— Megan. Adaugă: Megan *cea sexy*.

— Tipa care dă petrecerile alea grozave?

— Da, Megan aia. Câte Megan *sexy* cunoști?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Stai să văd — număr eu pe degete —, pe puțin patru.

Sam își dă ochii peste cap.

— Nu le cunosc pe celelalte trei, dar a patra a întrebat de tine. Din nou. Mi-a zis să te aduc neapărat la petrecere.

Se uită întrebător la mine, ca și cum s-ar aștepta să o iau la goană spre casă ca să-mi anulez biletul de avion. Mă aplec și-mi iau skateboardul în mână.

— Îmi pare rău, dar...

— Mda, știi, mormăie el. Bunica. Locuiește în Illinois. Și e bolnavă.

— Exact.

Sam se saltă și sare pe marginea boardului, care face o tumbă în aer și cade în mâinile lui.

— Uite care-i treaba. Toată vara ai evitat-o, dar școala începe săptămâna viitoare și atunci n-o să mai ai cum să te faci că n-o vezi. După părerea mea, nu poate exista decât un singur motiv pentru care nu vrei să ieși cu Megan.

— Care? Că e... cam proastă?

Megan e în anul trei, cu un an mai mică decât noi, ceilalți, și n-am stat de vorbă cu ea suficient de mult ca să știu dacă e proastă sau nu. Dar nu vreau ca Sam să mă mai bata la cap cu „singurul motiv”.

Îmi întoarce privirea.

— Dacă nu-ți place de ea, înțeleg. Dar e prietenă cu Lindsey, știi? Și am putea ieși toți patru împreună. N-ar fi grozav?

Îmi revine în minte o imagine cu Anna, Emma, Justin și cu mine intrând la cinema, eu cu brațul pe după umărul Annei și Emma la braț cu Justin. Suntem deja „toți patru”. Sau cel puțin eram.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Bine, o să mă mai gândesc, da?

Nici prin cap nu-mi trece, dar sper că tonul meu a fost atât de sincer încât să-l păcălească pe Sam.

— Nu te mai gândi atât. Invit-o în oraș și gata. Pe bune, e drăguță, foarte cool și, după umila mea părere, deloc proastă. Și Lindsey o place, aruncă el în luptă argumentul suprem.

Ceilalți băieți se întorc să-și ia lucrurile și, slavă Domnului, mă scapă de conversația asta. Ne luăm la revedere și coboară cu toții pe poteca ce duce spre poalele dealului. Sam îi urmează, dar după câteva clipe se oprește și se întoarce spre mine.

— Ce faci, nu vii?

— Mă duc să-mi iau o cafea, spun eu, arătând spre magazinele de pe Fillmore Street, în direcția opusă.

Sam îmi aruncă un „Pa” grăbit și se îndreaptă spre ceilalți, în timp ce eu îi întorc spatele.

Când dispar cu toții din vedere, o iau înapoi și mă așez pe banca de pe țărmul golfului, ca să mă uit la velierele care brăzdează apa.

Nimic nu s-a schimbat, dar totul este diferit acum. Pentru că Anna a stat aici odată, chiar lângă mine, și mi-a dat o scrisoare din care am aflat că urma să o întâlnesc cândva. Numai că nu m-a prevenit că, după întâlnirea asta, aveam să nu mai pot trăi fără ea.

2

Ajung la casa noastră de pe culmea dealului, descui ușa din față și îmi arunc skateboardul și rucsacul pe podeaua din hol, lângă uriașa plantă decorativă. Dau să urc scările spre dormitorul meu, când deodată aud un zgomot ciudat dinspre bucătărie. E un hârșăit ca de cuțit. Și parcă cineva... cântă.

Tata n-ar trebui să fie acasă, ci la lucru, iar mama are planificată pentru diseară o întâlnire pentru organizarea unei străneri de fonduri. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc spre bucătărie, unde dau cu ochii de sora mea Brooke. Are părul strâns la spate într-o coadă de cal și stă în fața blatului de lucru, înconjurată de legume.

Fredonează mai mult pentru sine și lasă cuțitul să cadă cu forță peste o legătură de sparanghel.

— Ce naiba faci aici? o întreb, și ea își înalță zâmbind privirea spre mine și flutură cuțitul în aer.

Revine la tocat, iar eu dau ocol bucătăriei, holbându-mă la muntele de verdețuri și analizând situația.

— M-am gândit să fac ceva stir-fry pentru cină, mă anunță ea cu mândrie.

Mă apropii de ea și mă reazem de masa de lucru.

— De când știi tu să gătești stir-fry?

Ridică din umeri și continuă să mărunțească zarzavatul.

— Nu știu. Dar mă pregătesc pentru noua mea viață fără mâncare de cantină. Caroline mi-a trimis un mesaj pe telefon că-n clipa asta descarcă din Prius cutiile în noul nostru apartament. Shona o să ajungă și ea mâine. Îmi

aruncă o privire și adaugă: Una din noi va trebui să învețe să gătească.

O văd cum așază cuțitul pe tocător, apoi strânge sparanghelul mărunțit și îl aruncă într-un castron. Își șterge mâinile.

— Peste câteva zile mă întorc la Boulder. Gata cu căminele. O să am camera mea, zice și mă privește în ochi. O să locuiesc din nou cu oameni pe care chiar îi plac. Colege de apartament drăguțe. Așa cum am avut în Chicago.

Brooke și cu mine am discutat mult toată vara despre cele trei luni pe care eu le-am petrecut în Evanstonul anului 1995, în timp ce ea era în Chicago, în 1994. Mi-a povestit despre cele două colege de apartament pe care le găsisese prin anunțul dat în *Sun-Times* și despre mansarda pe care o împărțiseră în Wrigleyville. Despre cum lucra ziua la un restaurant, chelneriță, și seara mergea la concerte, în cluburile locale. Colegelor ei de apartament le plăcea orice gen de muzică, de la jazz la punk, și nu ratau niciun concert. Participau până și la serile de folk din fiecare seară de marți, unde o femeie solidă stătea așezată pe un taburet din lemn, cu chitara ei acustică, și cânta melodii vechi, ca „American Pie” și „Leaving on a Jet Plane”, în fața unui public numeros care o acompania. După cum mă așteptam, Brooke se integrase perfect în peisaj. Și, la fel ca mine, i-ar fi plăcut să rămână acolo mult mai mult timp.

Dar într-o după-amiază de duminică, pe când stătea la soare pe terasa de pe acoperișul clădirii unde locuia, citind ziarele împreună cu colegele ei, una dintre ele a dat peste un articol despre intenția Primăriei de a demola

Chicago Stadium. Brooke a ciulit urechile. Era acolo de două luni — din noaptea când se pierduse de mine.

În după-amiaza aceea a luat trenul El și apoi a schimbat două autobuze ca să ajungă la stadion. Era închis, dar i-a dat ocol, uitându-se pe geamuri și încercând să se holbeze înăuntru, amintindu-și cum mă văzuse dispărând de sub ochii ei în timp ce cei de la Pearl Jam cântau pe scenă.

A reușit să ajungă până la intrarea din spate, unde a simțit un junghi în stomac și după mai puțin de un minut se încovoiasse de durere, țipând și ținându-și ochii strâns închiși. Când, în cele din urmă, i-a deschis, era ghemuită în aceeași poziție, Chicago Stadium dispăruse, la fel și colegile de apartament, și s-a trezit singură în camera mea din San Francisco, exact în locul de unde pleaserăm.

— Deci..., zice Brooke. Întinde mâna după broccoli și se întoarce la tocatul legumelor. Deci tot te mai duci s-o vezi pe Anna?

Suntem singuri în casă, dar, într-un acces brusc de paranoia, mă uit în jur înainte de a-i răspunde.

— Îhî. Schimbul de elevi se termină și sâmbătă se întoarce acasă. Mă gândeam să mă duc la ea miercuri. Ca să-i dau timp câteva zile să-și revadă prietenii și să-și revină după Mexic.

— Și ce-o să-i spui mamei?

Ridic din umeri.

— I-am spus deja că mă duc pe munte cu Sam.

Acum e rândul lui Brooke să cerceteze din ochi încăperea, verificând că suntem singuri.

— Știi ceva, zice ea încetișor, ar fi mult mai simplu pentru tine dacă te-ai strecura până la Evanston și te-ai întoarce ca și cum nici n-ai fi fost plecat.

Mă holbez la ea, dar îmi evită privirea.

— Și să reiau trei zile? Dacă *eu* reiau zilele astea, sunt sigur că și *tu* o să le reiei. Chiar vrei să reiei trei zile întregi din viața ta?

— Depinde, zice Brooke. Dacă aș fi din nou amendată pentru depășirea vitezei, ar merita. Dar dacă aș cunoaște vreun tip trăsnet și tu l-ai lua la bătaie, nu te-aș ierta niciodată, adaugă, ridicându-și ochii și aruncându-mi un rânjet. Nu că aș ține minte așa ceva.

— Hm, n-am idee pe cine aș lua la bătaie a doua oară. Bun, dacă pentru tine e totuna, atunci am să rămân la chestia cu excursia pe munte.

Își drege glasul.

— Pe de altă parte, cel mai ușor ar fi dacă le-ai spune mamei și tatei unde vrei să te duci.

— Știi foarte bine că nu pot face asta.

Brooke e la curent cu toată istoria, dar părinților le-am povestit foarte puțin despre ceea ce am făcut eu în Evanston. Surprinzător, abia dacă mi-au pus câteva întrebări, nici măcar despre bunica Maggie. S-au mulțumit să îmi ceară să mă așez pe canapeaua din living și să mă prevină să încetez imediat cu călătoriile. Pentru că e o chestie prea periculoasă, asupra căreia nu am control. Și au insistat că a sosit vremea să „trăiesc în prezent”, cum s-a exprimat mama. „Ca un om normal.” Nu cred că tata a fost sută la

sută de acord cu ea, dar s-a mărginit să stea lângă ea și să dea din cap aprobator.

* * *

Toate astea s-au întâmplat acum trei luni. Nici nu vreau să mă gândesc cât de furioasă ar fi mama dacă ar afla de concertele pe care le-am văzut călătorind cu Brooke în vara asta. Sau că săptămâna trecută am fost la La Paz în 1995. Sau că Anna Greene există.

— Mi-a venit o idee, îmi dă Brooke un cot. Ia-mă cu tine.

O zice de parcă n-ar fi cine știe ce scofală. Izbucnesc în râs.

— Nici să nu te gândești, Brooke.

Îmi aruncă o privire imploratoare, ca și cum m-aș lăsa influențat de ochii ei lacrimoși.

— Nu, repet eu, de data asta și mai ferm. M-ai da de gol. Alpinismul înseamnă să mergi cu *cortul*, spun, ridicând din sprâncene și zgâindu-mă la ea. Mama și cu tata nu te-ar crede în vecii vecilor dacă ai pretinde că vrei să mergi cu mine cu cortul.

— N-am nicio problemă să dorm în cort! Își încrucișează brațele la piept și bate darabana pe piele cu unghiile ei manichiurate. N-am nicio problemă să dorm în cort! repetă.

Mă uit la ea pieziș.

Își pune mâinile în șolduri și mă privește drept în ochi.

— Uite ce-i, sunt sora ta, spune pe un ton foarte serios, iar ea e iubita ta și n-ai să poți să o inviți la noi acasă...